

lidt op, fordi de Udgifter, der kommer paa ved Transporten fra Stalddøren til Forbrugerne, er steget siden Lovens Vedtagelse. Jeg kan altsaa ikke tænke mig, at der i nogen som helst Henseende er sket noget fra Mejeriernes Side, gaaende ud paa, at Mælken skulde fordyres, ligesom det vel ogsaa maa anerkendes, at hele Lovgivningen paa Smør- og Mælkeproduktionens Omraade er gaaet ud fra en Beregning af Produktionsgifterne som Grundlag for Producentprisen.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte, at i Henhold til Smørlovens § 4 gælder den Pris, som skulde garanteres Producenten, nemlig 5½ Kr., kun for det Smør, der gaar til Hjemmeforbruget. Heroverfor skal jeg tillade mig at udtale, at vel indser jeg, at Lovforslagets Paragraf er affattet saaledes, at en saadan Fortolkning kan forsvares, men den højtærede Indenrigsminister maa være vel vidende om, at Forudsætningen for alle Beregninger forud for Smørlovens Forelæggelse og Vedtagelse her i Tinget og Forudsætningen for Forhandlingerne i Udvalget var den, at Staten overtog hele Smørproduktionen. Det er ogsaa saavel i Tale som i Skrift fra Regeringspartiernes Side Gang paa Gang i den sidste halve Snes Maaneder blevet fremhævet, at de i Smørloven havde sikret Landbruget en fast Pris for Smør og Mælk. Og selv om den Lovparagraf, der her er henvist til, kan fortolkes paa en saadan Maade, at den kun gælder det Smør, der gaar til Hjemmeforbruget, maa jeg dog bestemt fremhæve, at det var en Forudsætning, at den gjaldt hele Produktionen.

Jeg vil gerne stille endnu et Spørgsmaal. Naar den højtærede Indenrigsminister mener, at Paragraffen kun gælder det Smør, der bruges i Hjemmeforbruget, og dermed vel vil sige, at Staten ikke overtager nogen Garanti for den Del af Smørret, som nu i de to Maaneder gaar til Eksport, men overlader hele Ansvaret derfor til Mejeribrug og derigennem til Producenterne, vil jeg tillade mig at spørge, om man da giver Smørret fuldstændig frit, saaledes at Staten heller ikke ønsker at indvinde, hvad der eventuelt kunde naas ved en højere Eksportpris end 5 Kr. 50 Øre. Det forekommer mig at ville være et ganske urimeligt Standpunkt, om man vilde baandlægge en Produktion paa en saadan Maade, at man sagde: Hvad der kommer over en bestemt Pris, indkasserer vi i Statskassen, men hvis Prisen gaar under denne Pris, skal Producenterne bære

Tabet. Jeg beder den højtærede Indenrigsminister oplyse, hvordan hans Standpunkt er med Hensyn til dette Forhold.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Den 6te Folketingsmand for Præstø Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Ulrich: Jeg frafalder Ordet.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Søndervinge (Hedegaard) fremsatte en Opfattelse af Smørloven, som jeg tidligere har hørt, og som jeg, da jeg første Gang hørte den under en Forhandling med baade Landstingets og Folketingets Finansudvalg, har gjort opmærksom paa og samtidig taget bestemt Afstand fra. Jeg maa ogsaa antage, at det ikke kan være paa Partiet Venstres Vegne, at den ærede Ordfører har udtalt den Opfattelse af Smørloven, som han gjorde gældende. For det første fordi den er i Strid med Lovens tydeligt udtalte Ord. Loven udtaler, at „Indenrigsministeren bemyndiges til paa Statens Vegne at garantere Producenterne som Helhed en Pris af 5 Kr. 50 Øre pr. kg for det under § 2 omhandlede Smør“, og det under § 2 omhandlede Smør er det Smør, der sælges til Hjemmeforbrug. Loven tillader i saa Henseende overhovedet ingen som helst Tvivl. Enhver Beregning, som er gaaet forud for Loven, og som har været ført frem her fra Talerstolen, har udelukkende regnet med Garantien for Hjemmeforbruget. Saafremt vi forud for Lovens Vedtagelse skulde have regnet ikke blot med Garanti for Hjemmeforbruget, men med Garanti for hele Produktionen, vilde ganske andre Tal være fremkommet her fra Talerstolen, Tal af en saadan Størrelse, at jeg føler mig overbevist om, at den høje Rigsdag, selv om den, den Gang den behandlede Smørloven, ikke frygtede saa meget for store Tal, som den senere synes at være kommet til, dog med Bestemthed vilde have taget Afstand. Men dernæst kan jeg ikke antage, at det skulde være Partiet Venstres Opfattelse, at Staten skulde paatage sig en Garanti for Smørret, saaledes at forstaa, at Staten skulde betale Forskellen imellem, hvad man i Udlandet maatte betale for Smør og en Pris af 5 Kr. 50 Øre, med andre Ord, at den danske Stat eventuelt, hvis Prisen i England blev 3 Kr. pr. kg, skulde betale 2 Kr. 50 Øre til danske Smørproducenter for hvert Kilogram, som det engelske Publikum havde Fornøjelsen af at fortære. Jeg kan ikke tænke mig, at en saadan